

Vojenství u nás a v cizině.

Nadporučík K. Gr u n c l:

Dnešní bulharská armáda.

Bulharsko má nyní armádu námezdnou, jejíž mírový počet je předepsán mírovou smlouvou v Neuilly na 20.000 mužů. Kromě toho bylo povoleno Bulharsku udržovati 10.000 mužů k ostraze hranic.

Nejvyšší taktickou jednotkou jsou pluky. Vyšší svazky nebyly Bulharsku dovoleny.

a) Pěchota: má 24 polních praporů (družin), které jsou dislokovány v různých posádkách a tvoří celkem 8 pěších pluků. Prapory nejsou číslovány průběžně, nýbrž mají čísla svých bývalých tradičních pluků. Stanoviště velitelství pluků jsou: 1. pluk v Sofii, 2. pluk v Plovdivě, 3. pluk ve Slivnu, 4. pluk ve Varně, 5. pluk v Ruščuku, 6. pluk ve Vrace, 7. pluk v Dupnici, 8. pluk ve St. Zagoře.

Průměrný početní stav dnešních bulharských praporů je 500—650 mužů. Z úsporných důvodů jsou tyto početní stavy v zimním období ještě snižovány.

b) Jezdeckto: má 3 jezdecké pluky: 1. gardový jezdecký pluk v Sofii, 3. jezdecký pluk v Plovdivě, 10. jezdecký pluk v Šumenu.

Průměrný početní stav jezdeckých pluků je 450—720 mužů.

c) Dělostřelectvo: má 8 samostatných dělostřeleckých oddílů. Z nich je jen 5 oddílů vyzbrojeno děly, zbývající 3 oddíly nemají dělostřelecké výzbroje a jsou posádkou pevností námořních i vnitrozemských. 5 vyzbrojených oddílů má celkem 60 lehkých polních a horských děl. Kromě toho v pevnostech námořních a vnitrozemských je uloženo celkem 145 děl ráže 10.5 cm.

Oddíly polního dělostřelectva jsou posádkou: 1. v Sevlievu, 2. ve Vrace, 3. v Plovdivě, 4. v Sofii, 5. v Šumenu, 6. v Slivnu, 7. v Samokovu a 8. ve St. Zagoře. Pevnostmi bulharskými jsou: Sofie, Vidin, Šumen, Varna, Burgas.

Dělostřelecký materiál jest ještě z dob válečných a z finančních důvodů lze jej těžko doplňovati.

d) Technické zbraně: 3 ženijní prapory a 2 automobilní prapory.

Ženijní prapor má 2 ženijní roty, světlotmetnou rotu a mostní rotu; automobilní prapory mají po 3 rotách.

Posádky ženijních praporů: 1. v Sofii, 2. v Plovdivě, 3. v Šumenu. Posádky automobilních praporů: 1. v Nikopolu, 2. v Sofii.

e) K armádě sluší počítati také četnictvo a hraničářské oddíly. Celé Bulharsko je rozděleno na 16 okrsků (odpovídají našim okresním četnickým velitelstvím). V hlavním městě každého okrsku je posádkou oddíl pěších četníků. Oddíly jsou číslovány průběžné čísla 1 až 16. Mimo ně má Bulharsko ještě 7 oddílů jízdních četníků.

f) Hraničářské oddíly jsou rozděleny na 8 pohraničních úseků. Stanoviště velitelství těchto úseků je: 1. Radomír, 2. Sveti Vrač, 3. Peštera, 4. Kirdjali, 5. Elohoovo, 6. Varna, 7. Ruščuk, 8. Belogradjik. Každý úsek je rozdělen na tři podúseky. Každému podúseku je přidělena mimo hraničáře četa těžkých kulometů.

V armádě je výborná kázeň. Poměr mezi důstojnictvem a mužstvem je velmi dobrý. Na obou stranách je společná důvěra. Procentně je poměrně v armádě velmi nízký počet trestaných vojáků.

Ústroj důstojníků i mužstva je předepsán přísnými předpisy.

Výcvik se koná hlavně v jarním období na kasárenských dvorech (výcvik základní). Na léto opouští vojsko své posádky a mešká v letních koncentračních táborech, kde se provádějí větší taktická cvičení, která se zakončují v podzimním období manévry. Z úsporných důvodů nebyly však v posledních letech žádné manévry konány.

Mezi vojskem a civilním obyvatelstvem je velmi vřelý vztah. Do armády se hlásí dobrovolně veliký počet mladíků z rolnických rodin, aniž to jsou nezaměstnaní, kteří hledají útočiště v armádě.

Důstojnický sbor se doplňuje z vojenské akademie v Sofii, která ročně vyřadí více než 100 poručíků.

Politika nesmí býti v armádě pěstována.

Protiletadlová obrana motorisovaných jednotek.

V časopise „La France Militaire“ uveřejňuje francouzský generál Nissel, jenž je známým odborníkem v otázkách motorisace, zajímavé poznatky o protiletadlové obraně motorisovaných jednotek: Motorisované jednotky jsou dobrým a určitým cílem pro letce. Letec může použít proti nim jednak bomb, jednak těžkých kulometů. Za tím účelem musí se však snést poměrně velmi nízkou k zemi — na 100 až 150 m, anebo s velké výše učinit prudký a náhlý nálet. Pro obrněná vozidla je hlavní nebezpečí v leteckých bombách. Letcových kulometů mohou se obávat jedině vozidla bez pancíře, hlavně dopravní kolony, které mohou palbou leteckých kulometů velmi trpět. Nesmí býti opomíjena také ta okolnost, že vozidla jedoucí terénem mají možnost vyhnouti se leteckým náletům důkladným využíváním terénu, nebo alespoň

mají možnost své zasažení leteckými střelami ztížit. Mnohem zranitelnější jsou ta vozidla, která jsou odkázána jen na komunikace.

Motorová vozidla mohou být úspěšně bombardována letcem jen tehdy, je-li bombardování provedeno s malé výšky a především, jde-li o jedoucí kolonu, která je vázána na silnici. Přesnost zásahu bombou bude tím větší, čím bude letec níže. To dokázaly i pokusy konané v armádě USA. a v Anglii.

Uvedený způsob leteckého náletu má ovšem za následek, že protiletadlové zbraně mohou účinně zapůsobiti jen na krátký čas. Letoun, který je ve výši 5000 m, může se ve 40 vteřinách snést až do výše 100 m nad cíl — ovšem za předpokladu, že konstrukce letounu snese ohromné tlaky, vzniklé za tak úžasné rychlosti, která v tomto případě by byla asi 500 km za hodinu, t. j. asi 140 m za vteřinu. V tomto případě lze počítati s tím, že vržené bomby zasáhnou cíl s velkou pravděpodobností ve směru prudkého náletu letadla.

Letec může také v posledních okamžicích náletu úspěšně použití proti motorovým vozidlům kulometu.

Je těžko, aby obrana protiletadlová u motorisovaných jednotek byla svěřena stíhacímu letectvu, vzhledem na velký rozdíl rychlostí jedoucí kolony a letce. Bylo by také těžko vystihnouti pravý okamžik, kdy mají zasáhnouti stíhací letadla, když se náhle objeví bombardovací letadla. Kolony motorisovaných jednotek na pochodu musí se tedy brániti před leteckými útoky stejným způsobem jako jiné jednotky. K tomu účelu použijí hlavně těžkých kulometů větší ráže než 13 mm, dále děl větší ráže než 7.5 cm, jichž střely mají počáteční rychlost 750 až 800 m za vteřinu, donosnost 13 až 14 km, svislý dostřel větší než 9000 m, rychlost palby 20 ran za minutu a jež jsou schopny rychle zaujmouti palebné postavení.

Velmi těžko se dá prováděti protiletadlová obrana motorisovaných jednotek na pochodu. Pochodující kolony nemohou být účinně bráněny protiletadlovými kanony, které nejsou schopny být alespoň dostatečně rychle připraveny k palbě. Zaujmou-li palebné postavení v boku pochodujících kolon, nemohou s úspěchem střeliti na letce, který provádí prudký nálet a je ve výhodě tím, že může rychle změnit rychlost a výšku. I proti nízké letícím letadlům nebudou moci kanony úspěšně působiti, aby svou palbou neohrožovaly vlastní jednotky. Vynikajícího účinku mohou dosáhnouti protiletadlová děla proti letounům, které jsou asi ve výši 1500 m. K tomu je ovšem třeba podotknouti, že protiletadlová děla splní dobře svůj úkol jen tehdy, budou-li jedoucím kolonám stále k dispozici. Namontovati děla přímo na vozy a střeliti z nich na letouny by bylo velmi obtížné jak pro děla, tak pro jedoucí kolony.

Bude tedy záhodno, aby protiletadlová děla zaujala postavení na vhodných bodech pochodové čáry (u východů z osad. lesů, u mostů, průsmyků atd.).

Pro obranu jedoucích kolon hodí se nejlépe především těžké kulometry, které musí být tak umístěny, aby mohly zajišťovati kolonu po celou dobu pochodu. I proti náhlým náletům budou mít kulometry vždy ještě dosti času, aby se dobře připravily k vypálení 250 až 300 ran.

Je tedy třeba, aby motorisované jednotky byly hojně vybaveny těžkými kulometry, umístěnými na vozech a pohotovými co nejrychleji zahájit palbu i za jízdy. Palbu zahajují hlavně na letadla letící ve výši 100 až 150 m, proti nimž nemohou působiti protiletadlová děla z důvodů výše uvedených.

Úspěšné pokusy byly konány v armádě USA. s protiletadlovými děly a kulometry. Děla byla umístěna na důležitých bodech pochodové čáry, kulometry pak byly rozděleny na vozech po celé délce pochodující kolony.